

Manuel De Schepper, Alibi Collectief / Patrick De Spiegelaere

ernaast staat een strijkijzer op zijn kant, met een plat mannetje op de bodem. Poppetjes staan tussen de hapjes, de bloemkool- en broccoliroosjes pluk je uit de potten, de wijn wordt door levende meisjes opgediend.

De Muinzenberg is het eerste deel van de *Pièces Montées*. Ze vormen theater dat bergen zet. Het begrip theaterlandschap wordt letterlijk genomen, en de theaterkunstenaar bouwt bergen, stukje bij beetje, en de berg groeit, tot vijf bij twaalf meter en behoorlijk hoog. Ernaast ontstaat een nieuwe berg, en nog een. Pat Van Hemelrijck: 'Er zit een drang achter om niet meer van voorstelling naar voorstelling te stappen, maar om de boel met elkaar te verbinden. Ik wil proberen een langere reeks aan elkaar te breien. Dat kan met een gebergte. Ik ben zot van bergen. Bergen hebben iets heel speciaals, die bomen, die natuur, die vormen, dat landschap. Het gebergte heeft bij ons de functie van een chassis, waaraan de voorstellingen worden gemaakt, met inhoud en bekleding.'

De dagen na de opening is het wat rustiger rond de Muinzenberg, en kun je het Indianenverhaal over een muis aan de hand van de tekst op de verlichte plakkaatjes volgen. Het is het levensverhaal van

de muis, van de mens, van de muis + mens = muins, die een kikker ontmoet, een buffel, wolven en die de nieuwe naam van adelaar krijgt. De tafereeltjes waarrond het treintje rijdt zijn geen illustraties van de tekst.

Het 'plaatje bij een praatje'-procédé vinden we ook niet in de *Patstelling*, de tweede gemonteerde berg, waarop je kunt gaan zitten, maar waar je ook kunt binnengaan. Je krijgt een walkman op, en je hoort een tekst van Willy Thomas, gesproken door Dirk Van Dijck. Het zijn mijmeringen over de brute onrechtvaardigheid van het jagen, over het idyllische natuurleven, over de bizarre consumptiemaatschappij. Ondertussen passeer je 40 tv-zuilen. In de toestellen is nu geen nep-pretwereld te zien, maar wel geknutselde tableaux vol vertederende prulletjes en speelgoedresten. Stilstaan in verwondering, gast zijn in je eigen hoofd. Het lukt perfect.

Manuel de Schepper

Alibi's derde stuk is de theatervoorstelling *Manuel de Schepper*, televisie-theater en theatertelevisie. Het publiek zit op banken, overal staan tv-toestellen. De schermen zijn blauw. Een zware stem roept Manuel, de zoon. Hij beklagt zich

erover dat de mens in de ban van het Blauwe Verschijnsel is, dat hij niet meer creatief is, en dat dat slecht zal aflopen. Als een God de Vader stuurt hij zijn Zoon naar de wereld, om er iets aan te doen. Orgelmuziek klinkt, de looper wordt uitgerold, een stofzuiger maakt vanzelf de weg vrij.

Een man verschijnt in een kamerjas, blote benen, maar met sokken en schoenen aan. Hij wil de stofzuiger wegsturen, maar die blijft ronddraaien, totdat de twee andere mannen in dezelfde outfit er ook zijn. Zij vormen een pas gecreëerde, verzezen drie-eenheid. Achter het bureau, een speeltafel met van alles erop, vormen zij Manuel de Schepper, die gaat scheppen met zijn handen. De rechterhand is van Pat Van Hemelrijck, de linkerhand is van acteur Mark Peeters, en het hoofd en het oog is van cameraman Luk Stoefs.

Door het oog van de camera ziet het publiek op de tv-schermen, wat Manuel als het ware ziet. De twee handen tekenen met een stift een gezicht, dat ze dan op zichzelf namaken, door op de vingernagels twee ogen te tekenen, en hun vingers zo te vouwen, dat een kromme streep op de muis van de hand een glimlach voorstelt. Ze vangen een bromvlieg,